

Arrest

**nr. 191 756 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. *Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.*

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoekster niet verder komt dan het tegenspreken en omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

De selectieve verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, kan de appreciatie van de commissaris-generaal niet ombuigen. Dient te worden benadrukt dat te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. De verwijzing van verzoekster naar informatie aangaande corruptie in Albanië, berust overigens niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoekster aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Uit verzoeksters verklaringen en die van haar echtgenoot en uit de talrijke documenten die zij heeft neergelegd blijkt duidelijk dat verzoekster in Albanië toegang had tot het rechtssysteem. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: "In casu startte u in de eerste plaats een rechtszaak tegen B.(...) en D.(...) aangaande de bouwovertreiding die door hen werd begaan. Inzake deze rechtszaak oordeelde de rechtbank van eerste aanleg in uw nadeel – u legde de uitspraak van de rechtbank in eerste aanleg evenwel niet neer. In juni diende uw advocaat een verzoekschrift in om in beroep te gaan tegen de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg. Uit dit verzoekschrift (dat werd neergelegd door uw echtgenoot) blijkt dat de rechtbank van eerste aanleg oordeelde dat uw klacht ongegrond was omdat zij geen grondslag vond in bewijzen of in het recht. De rechtszaak bij het Hof van Beroep is nog lopende (CGVS II, p. 7, CGVS echtgenoot, p. 3). Er kan dan ook geenszins worden gesteld dat u voor wat betreft de rechtszaak aangaande de bouwovertreiding uw rechtsmiddelen in Albanië heeft uitgeput. Als gevolg van de klachten die u neerlegde en de rechtszaak die u aanspande werd uw echtgenoot thuis aangevallen (CGVS I, p. 9). Omwille van deze feiten startte u een tweede rechtszaak. Deze zaak werd door de rechtbank van eerste aanleg geseponeerd. In de uitspraak werd opgemerkt dat de politie u en uw echtgenoot had willen bevragen over de feiten, maar dat dit niet mogelijk was omdat u zich niet in Albanië bevond. U was dus ook niet aanwezig waren bij het proces. Dat u het met deze uitspraak niet eens bent (CGVS echtgenoot, p. 3) kan geenszins worden beschouwd als een objectief falen van het Albanese rechtssysteem in deze zaak. Uit uw verklaringen en die van uw echtgenoot blijkt voorts dat u beiden gelooft dat de verschillende overheidsinstanties (met name politie, ombudsman, de verantwoordelijke instellingen voor bouwvergunningen) met B.(...) en D.(...) onder één hoedje spelen (CGVS I, p. 9, CGVS echtgenoot, p. 11). Voorts vermoedt u dat ook uw advocaat niet zuiver op de graat is en mogelijk onder druk werd gezet of omgekocht (CGVS II, p. 4, 5-6, CGVS echtgenoot, p. 4, 18). Er dient echter te worden vastgesteld dat u de aantijgingen tegen de verschillende instanties op geen enkele manier heeft kunnen aantonen. Volgens uw echtgenoot blijkt hun samenwerking uit de problemen die u kende – andere aanwijzingen kon hij niet noemen (CGVS

echtgenoot, p. 11), zelf ziet u een bewijs in het feit dat de ombudsman antwoordde op uw klacht enkele dagen na het incident van uw man op 11 september 2015 (CGVS I, p. 11). Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter slechts dat u de mogelijkheid heeft gehad om de vermeende corruptie op verschillende plaatsen aan te klagen en dat hier antwoord op is gekomen. Meer precies schreef u de Procureur twee maal aan (eenmaal over het Politiecommissariaat 4 en B.(...) en D.(...), eenmaal over A.(...)) en schreef u het Politiecommissariaat 4 aan (en bracht hiervan de Minister van Binnenlandse Zaken, de Directeur-generaal van de politie, de directeur van de politie van Tirana, de dienst interne controle en de ombudsman op de hoogte), waarop het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Ombudsman reageerden dat ze uw zaak zouden onderzoeken. Er dient te worden vastgesteld dat u uw verschillende klachten stuurde in de dagen en weken net voor het incident van 11 september 2015 (31.08.2015, 02.09.2015, 07.09.2015). Het feit dat u enkele dagen later antwoord kreeg kan dan ook geenszins als bewijs gelden dat men u zou willen tegenwerken. U heeft bovendien geen enkel bewijs neergelegd dat aantoonde dat u deze aanklachten later nog heeft opgevolgd, of dat u stappen heeft ondernomen om een officiële strafklacht in te dienen tegen bepaalde instanties of personen (behalve D.(...) en B.(...)). Ook dat uw advocaat zou zijn omgekocht of tegen u zou willen werken heeft u geenszins kunnen hardmaken. Uit de documenten die uw echtgenoot neerlegde blijkt immers dat uw advocaat nog bezig is met uw zaak aangaande de bouwovertreiding: er is een expertiserapport opgesteld en, zoals reeds vermeld, ging hij in beroep tegen de eerste uitspraak in deze zaak. Dat uw advocaat u van de uitspraak aangaande de andere rechtszaak (betreffende de aanval tegen uw echtgenoot) niet op de hoogte heeft gesteld en dat hij tegen deze uitspraak niet in beroep is gegaan (CGVS echtgenoot, p. 3, 18), wijst op niet meer dan dat uw advocaat niet werkt zoals u zou willen. In dit geval bent u vrij om een andere advocaat in te huren.”

Verzoekster tracht met haar selectieve verwijzing uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten haar geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor haar problemen.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat zij voor de feiten verwijst naar het verzoekschrift. Zij vervolgt dat er nog extra stukken zijn waaruit blijkt dat de mannen die haar bedreigen betrokken zijn in een grote fraudezaak. Zij stelt dat de familie uit Albanië aan de telefoon heeft verteld dat er arrestaties zijn geweest voor fraude en corruptie en dat leden van de socialistische partij daarbij betrokken zijn. Volgens verzoekende partij is er zelfs een artikeltje verschenen in een Nederlandse krant over deze aanhouding. Verzoekende partij vraagt om uitstel aangezien er documenten zijn die deze feiten aantonen, zij deze slechts zeer recent heeft ontvangen en nog geen tijd heeft gehad om ze te laten vertalen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar haar feitenrelaas in het verzoekschrift en het formuleren van enkele blote en niet in het minst onderbouwde beweringen, welke in de lijn liggen van haar eerdere verklaringen, als zouden de mannen die haar bedreigen betrokken zijn in een grote fraudezaak, er arrestaties zijn geweest voor fraude en corruptie en leden van de socialistische partij daarbij betrokken zijn, en als zou er een artikeltje zijn verschenen in een Nederlandse krant over deze aanhouding. Verzoekende partij ondersteunt die beweringen echter niet met het minste begin van bewijs.

Verzoekende partij gaat evenwel niet *in concreto* in op en laat geheel na daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 juni 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Bij gebrek aan enig begin van bewijs inzake verzoekende partij haar beweringen ter terechtzitting, wordt haar verzoek om uitstel niet ingewilligd.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking d.d. 27 juni 2017 aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS